

Madrid, «Comunidad Autónoma»

Ricard Blasco*

Es pregunta Joan F. Mira en la *Crítica de la Nació Pura* si «la gent de la Comunidad Autónoma de Madrid són encara castellans o no». Intentaré aclarir-ho, de Madrid estant. Quaranta-tres anys de veïnatge a la «capital» em donen, si més no, la possibilitat d'intentar-ho. Al meu parer, les gents pròpiament capitalines —individus d'al·luvió, en general— mai no s'han sentit castellans. Madrilenys, i prou. I ara, ni tan sols madrilenys. La grans urbs —4.000.000 d'habitants— s'ha despersonalitzat tant que, a tot estirar, el veïnat «se sent» de Vallecas, Carabanchel o San Blas. La megalòpolis ha destruït els antics lligams humans de la *civitas*, substituint-los per cèl·lules disperses en els barris o en

les seues parcel·les peculiars, creant nous sentiments d'identitat, insolidaris del conjunt. Hi ha hagut una centrifugació de caràcter semitribal, que no trigarà a ser de clans. Molts veïns viuen i moren tancats en el clos d'unes fronteres internes de l'urbs, sense cap comunicació —o una de molt sumària, maquinal i rutinària— amb la resta de les zones urbanes. És gent que «passa» de la *Comunidad Autónoma*. Se'n fot. No es reconeix en la nova institució. Tan sols en un cas excepcional n'ha pres consciència. Quan el president Leguina decretà una exacció del 3 % sobre l'IRPF. La dreta isqué al carrer a replegar firmes en contra i només n'hi collí 300.000. Xifra migrada, si la comparem amb el total del cens. El madrileny d'avui és un ésser híbrid i desfi-

brat. I si passem a considerar els residents a la «provincia», crec que mai no s'han sentit ni castellans ni madrilenys. Els de Buitrago o els de Sevilla la Nueva s'han sentit sempre «del seu poble». Res més. La proliferació de ciutats-dormitori (Móstoles, Pozuelo, Getafe, Navalcarnero, etc.) ha dissolt encara més la «identitat». La gent de la «provincia» veu la *Comunidad Autónoma* com la simple suplantació de l'antiga *Diputación Provincial*: una màquina de traure diners i fabricar tràmits i paperassa. No podia ser altrament, atesa l'arbitrarietat d'aquesta «autonomia». És el resultat lògic del plateret de formatges i el *café para todos*. Una creació artificial. Una entelèquia.

* Historiador i escriptor.

La dama de l'unicorn

Valentí Puig*

De vegades, en comptes d'il·lustrar la decadència de la nostra època, les notícies ens retornen a un punt del passat sense sortida. Al cartells d'un famós circ de Nova York, els presumptes espectadors contempen la presència incitadora d'un unicorn. S'ho pagaria d'anar fins a Nova York només per veure —l'únic fins a la data— un unicorn vivent: no sé si aquest unicorn circense —com reclama la mitografia— té la pell de cinc colors ni si té la veu com un dring de campanes, però és ben cert que no li manca una banya al front.

Conta també la mitografia que el millor mètode per a caçar un unicorn és presentar-li una verge a lloure pel camp; aleshores l'unicorn s'hi acosta i queda corprès. No sé com s'ho hau-

ran fet a Nova York per trobar una verge i, pel que fa al camp, seria lògic que haguessin fet ús d'un estadi de beisbol. Qulsevot estratagema estaria ben justificada.

L'unicorn és un animal que compareix en gairebé totes les mitologies de la humanitat, i no ens pot venir de nou que ara surti per Nova York, perquè, com a símbol de la sexualitat feta esperit, s'ha de trobar bé a la gran ciutat, on ara les feministes entren a la vida conventual i els pansexualistes descobreixen la castedat. Des que Henry Miller és un autor de currículum a les escoles, diuen que la continència hi fa estralls.

El problema de les societats pluralistes, però, és que no n'hi ha prou que algú caçi un unicorn si no té cap

aval de procedència. Sembla que les societats protectores d'animals consideren que l'unicorn de Nova York és una odiosa imitació obtinguda per l'empelt d'una banya de toro al front d'un cavall. Ara ja dubtam si altres tants mites del passat no nasqueren d'un empelt cruel.

Un dels més bells unicorns que he vist habitava en un tapís medieval titulat *La dama de l'unicorn*. Al bell mig d'un jardí, entre d'altres animals, l'unicorn, tot gojós, té les dues potes del davant a la falda de la dama, i ella sosté un mirall que reflecteix la mirada servil de la bèstia mitològica. Certament, ni les bèsties, ni els jardins, ni les dames, ja no són el que eren.

* Escriptor.